

Sygn. akt IV KZ 14/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. Ż.**

skazanego z art. 297 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 czerwca 2017 roku

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału VII

Karnego – Odwoławczego w Sądzie Okręgowym w K.

z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII Ka (...),

o odmowie przyjęcia zażalenia skazanego M. Ż.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt VII Ka (...),

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt VII Ka (...), odmówił uwzględnienia wniosku skazanego o ustanowienie kolejnego obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt VII Ka (...). Pomimo zawartego w nim pouczenia, że na to orzeczenie nie przysługuje zażalenie, skazany zaskarżył je. Zarządzeniem z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII Ka (...), Przewodniczący Wydziału VII Karnego – Odwoławczego w Sądzie Okręgowym w K. odmówił przyjęcia zażalenia skazanego. Na to zarządzenie skazany wniósł zażalenie, w

którym podniósł okoliczności wskazujące – jego zdaniem – na niezasadność opinii wydanej przez wyznaczonego mu wcześniej obrońcy z urzędu w przedmiocie braku podstaw do wniesienia kasacji. Z wcześniej złożonego zażalenia na odmowę ustanowienia kolejnego obrońcy z urzędu wynika, że w ocenie skazanego wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., (K 30/11, OTK-A 2013, nr 7, poz. 98), powinien mieć wpływ na wykładnię art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odnosząc się do argumentów podniesionych przez skarżącego podkreślić należy, że nadmieniony wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczył art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k., a jedynie art. 78 § 2 i art. 81 § 1 k.p.k. Niedopuszczalność wniesienia zażalenia na odmowę ustanowienia adwokata w celu sporządzenia kasacji wynika natomiast z art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k., czyli przepisu dotyczącego postępowania toczącego się po wydaniu prawomocnego orzeczenia. Skoro w przywołanym wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., nie stwierdzono, aby przepis art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. był niezgodny z Konstytucją, oznacza to, że nie ma podstaw do stwierdzenia, że wyrok ten „otworzył” także drogę do zaskarżania orzeczeń lub zarządzeń o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu także w postępowaniu okołokasacyjnym. Takie stanowisko przeważa w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2014 r., V KZ 16/14, OSNKW 2014, nr 10, poz. 79; z dnia 13 sierpnia 2014 r., V KZ 29/14, OSNKW 2015, z. 2, poz. 10).

Nie oznacza to jednak, że decyzja o odmowie wyznaczenia z urzędu adwokata dla (ewentualnego) sporządzenia i wniesienia kasacji nie podlega jakiejkolwiek kontroli. Wobec treści art. 528 § 2 k.p.k., zakładającego odpowiednie stosowanie art. 447 § 3 k.p.k., w grę wchodzi dokonanie pośredniej kontroli tej decyzji procesowej, która zablokowała skazanemu możliwość wystąpienia z kasacją (zob. postanowienia Sądu Najwyższego m.in.: z dnia 9 stycznia 2013 r., III KZ 91/12, LEX nr 1235891; z dnia 23 maja 2013 r., III KZ 22/13, LEX nr 1317951; z dnia 27 września 2013 r., LEX nr 1375178). Przeprowadzenie takiej kontroli umożliwi wniesienie przez skazanego zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia sporządzonej przez niego kasacji. Zauważyć należy, że w badanej sprawie nie zostało jeszcze wydane zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji.

W związku z powyższym wniesione przez skazanego zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.